

HYPERDIMENZIONÁLNÍ ZATMĚNÍ

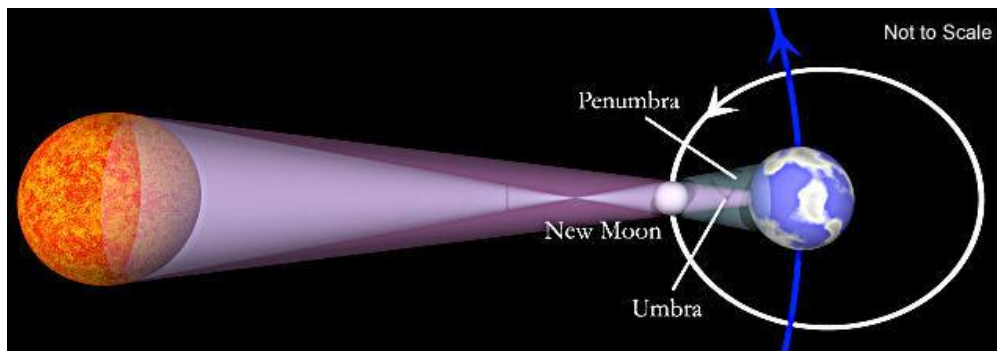
Richard Hoagland

V neděli dne 20. května 2012 došlo k prvnímu prstencovému zatmění Slunce, které bylo viditelné v kontinentálním prostředí Spojených Států po osmnácti letech. Po překročení Tichého oceánu pokračovala trasa zatmění Slunce z duchovního a esoterického hlediska velmi preferovaným prostředím pobřežní části státu Oregon a Kalifornie, přičemž při západu Slunce bylo toto zatmění patrné i na americkém jihozápadě na východ od města Lubbock v Texasu.

Toto zatmění bylo zcela novou příležitostí pro velkolepé vizuální pozorování, stejně tak jako jistým druhem „testu“, který by mohl s konečnou platností potvrdit dlouho proklamovanou existenci hyperdimenzionální/torzni fyziky. Zajímavou shodou okolností zrovna v době, kdy došlo k zatmění, probíhal na stanici NBC velmi zajímavý pořad pod názvem: „2012: Překvapující nová tajemství“.

Na základě zhruba deseti let teoretického a experimentálního výzkumu různých fyziků po celém světě a provedení desítek „polních testů“, které byly prováděny týmem „Enterprise Mission“ na různých místech světa, dochází právě v této době v návaznosti na proklamované prstencové zatmění Slunce k testování základního konceptu „hyperdimenzionálního modelu torzního pole“.

V praxi jde o to, že geometrické zarovnání rotujících planet/kosmických objektů je rozhodující pro vytvoření vědecky pozorovatelných změn v matici „Fyziky torzních polí“ v prostředí celé sluneční soustavy. Tato skutečnost může během zatmění Slunce ovlivnit širokou škálu různorodých jevů po celé naší planetě (ve hře jsou různé geofyzikální a meteorologické jevy), ale i procesy změn v prostředí biologie, nebo dokonce v tak jemných oblastech, jako je „vědomí“ samo.

„Enterprise Mission“ realizovala dne 20. května 2012 přímý přenos torzního typu prstencového zatmění Slunce, a to prostřednictvím „Livestream“. Během tohoto přenosu bylo prováděno aktuální měření případných evokovaných jevů, a to na mnoha vysoce preferovaných místech naší planety. Existuje předpoklad, že tento fyzikální jev je skutečně schopen vyvolat mnohem širší důsledky v oblasti sociologické nebo technologické.

Právě v těchto chvílích v návaznosti na čerstvě proběhlé prstencové zatmění se provádí intenzivní měření v prostředí egyptských pyramid a lze očekávat velmi významné výsledky, o kterých budeme informovat. Je totiž zjevné, že egyptské pyramidy fungují jako gigantický zesilovač torzních vln.

Pozadí procesu

Sluneční zatmění nastává ve chvíli, kdy se Měsíc nachází přímo v linii mezi Zemí a Sluncem. Je zajímavé, že jeho překryv prakticky přesně odpovídá optickému průměru Slunce, a to díky tomu, že 400x větší sluneční povrch je v mnohem větší vzdálenosti – 93 milionů kilometru daleko, viz. obr. výše.

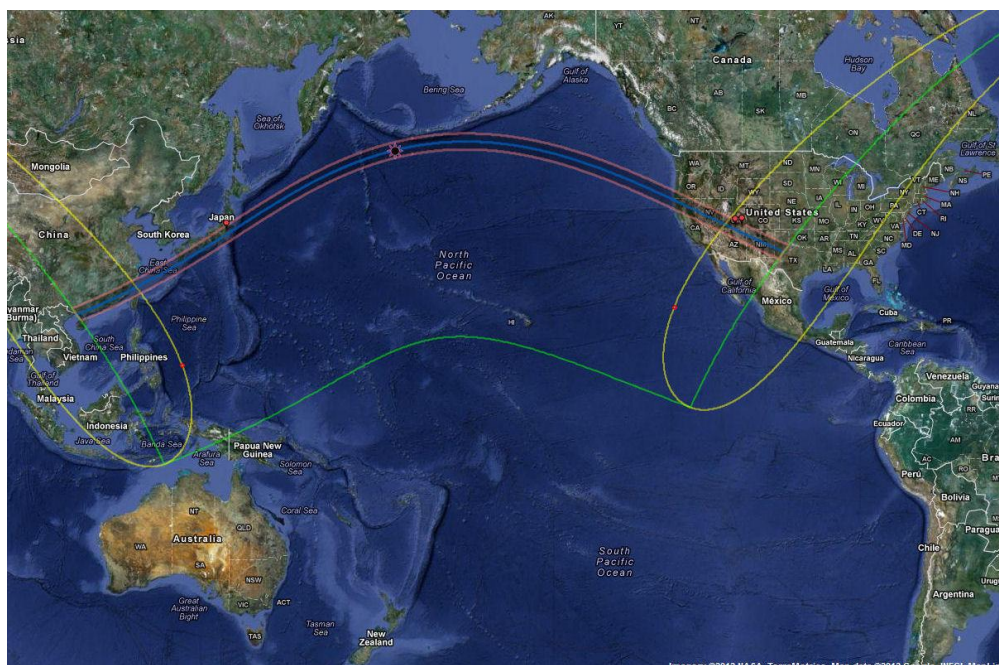
Tato pozoruhodná souhra optických průměrů nám poskytuje mimořádnou podívanou v rámci naší sluneční soustavy – jde o komplexní zatmění Slunce, viz. obr. níže.

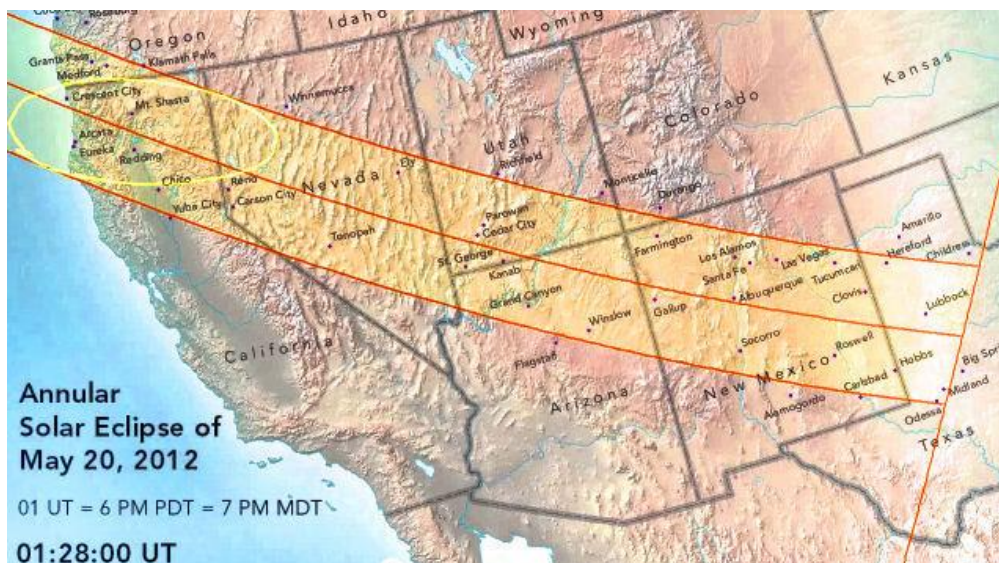
Ke vzniku tohoto úžasného ohnivého prstence (viz. obr. níže) došlo během úsvitu dne 20. května 2012 v oblasti jižní Číny. Jak je patrné ze snímku, tak dráha maximálního zatmění pokračuje na východ podél severovýchodního pobřeží Číny přes Východočínské moře a Japonsko (kde se dotýká i hlavního města Tokia) a poté koridor pokračuje obloukem přes rozsáhlou plochu Pacifiku směrem k Severní Americe.

Poté, jak již bylo řečeno, po překročení Pacifiku se osa stínu Měsíce dotkla kontinentální části USA v místě příhraniční oblasti mezi státy Oregon a Kalifornie, viz. obr. níže.

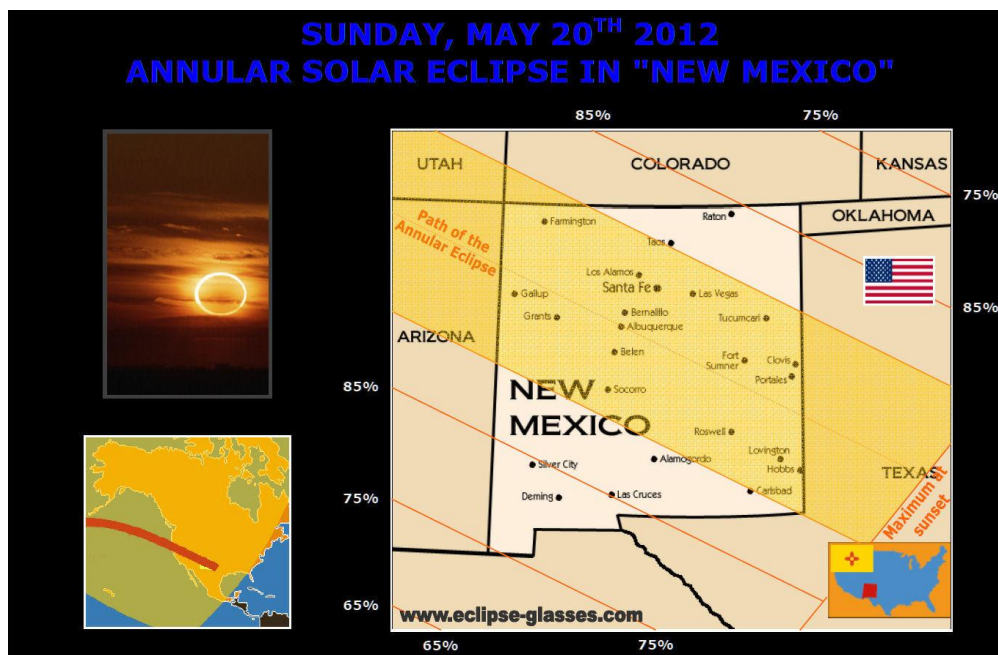
Následně ve velmi rychlém sledu stín Měsíce zasáhl velmi známou oblast hory Mt. Shasta v Kalifornii, státy Nevada, Utah, Arizona, kde sídlí indiánské „pueblo“ kmeny Hopi, Zuni a Anasázi, poté stín prošel oblastí Nového Mexika a se západem slunce se dotkl i západního Texasu.

A jak vysoká je pravděpodobnost, že uvidíte úplné prstencové zatmění Slunce? Pokud se budete nacházet stále na jednom místě, můžete mít jistotu, že v průběhu následujících 300 let se tohoto jevu skutečně dočkáte.

Takže jak vidno, vzhledem k průměrné délce lidského věku jde o skutečně vzácnou astronomickou událost. Navíc má speciálně toto zatmění neuvěřitelně silný duchovní a mystický podtext a je svým způsobem součástí informací, které k nám z hlubin věků vysílají starověké civilizace, které ve svých prorockých materiálech na tento jev velmi intenzivně upozorňují.

Na snímku níže je patrné, že centrální část tohoto úplného prstencového zatmění procházela takovými místy, jako je „Area 51“, Roswell, Socorro (kde došlo k velmi známým incidentům fenoménu „ufo“), Albuquerque, Los Alamos (kde se nachází nejen strategické základny amerického vojenského letectva, ale i tajné podzemní základny).

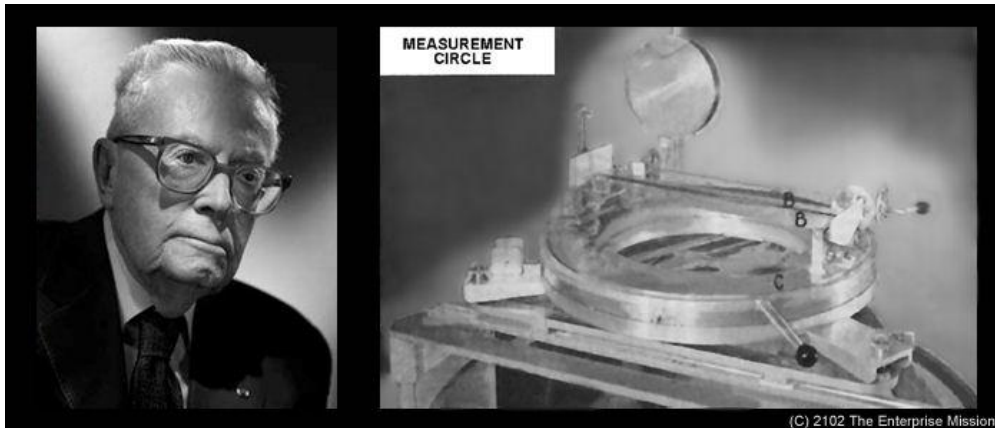
Připočteme-li k tomu posvátnou horu Mt. Shasta, posvátné území indiánů Hopi, Zuni a Anassazi, pak můžeme samozřejmě spekulovat o tom, že se jedná pouze o čirou náhodu, ale každý, kdo věří v existenci vyššího druhu vědomí a ve skrytou logiku sil uvádějících jevy do mysteriózní synchronicity, pak je zjevné, že za tímto jevem stojí podstatně širší duchovní souvislosti.

V následující části se zaměříme na podstatu tajemství, které obklopuje existenci „torzního pole“.

Dobře, takže co je tedy "Torzní pole"? Ti z Vás, kteří práci mou a mých kolegů sledují již nějakou dobu, vědí, že již roky zkoumáme vědecký základ týkající se toho, čemu se říká "hyperdimenzionální fyzika". Sbíráme a analyzujeme soubory moderních teorií a experimentů včetně matematiky a geometrie, na základě kterých bychom byli schopni dekodovat fragmenty topologického, ale i jiného charakteru, které by mohly tvořit paradigma pro komplexní uchopení teorie týkající se existence hyperdimenzionálního čili "torzního pole".

Toto vše se v praxi snažíme aplikovat především v prostředí povrchu Marsu, kde se nachází rozsáhlé pole objevených pravěkých ruin resp. umělých staveb, které mohou mít přímé spojení na podobné artefakty u jiných planet včetně pravěkých kultovních sakrálních staveb na Zemi. V současné době máme k dispozici velké množství mýtů a starobylých posvátných textů. Věříme však, že toto všechno v nejbližších letech přetavíme v ultimátní sérii důkazů, prostřednictvím kterých budeme schopni definitivně naši teorii prokázat.

Naše moderní experimentální hledání začalo korelacemi starověkých textů s anomálními výsledky jednoho ze současných fyziků (dr. Maurice Allais), které světu předložil již v polovině padesátých let dvacátého století. Na konci června roku 1954 vyhrál jednu z prestižních cen amatérský francouzský fyzik (který se později stal Laureátem Nobelovy ceny za ekonomii v roce 1988) dr. Maurice Allais (viz obr. vlevo dole), který řídil speciálně navrženou sérii "paraconicálních kyvadlových experimentů". Ty probíhaly v suterénu jedné fyzikální laboratoře v Paříži ve Francii.

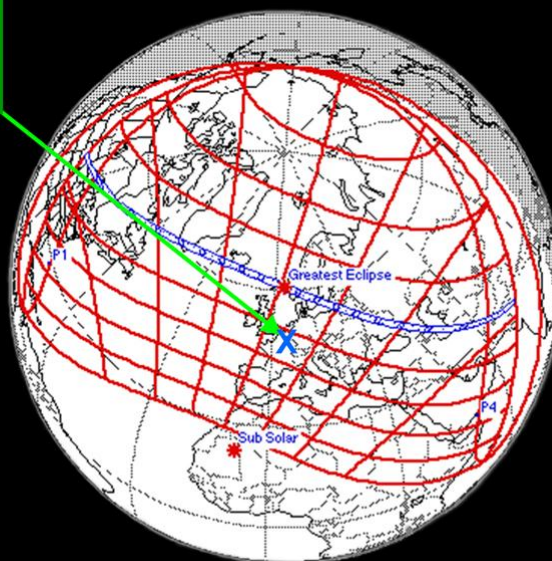
Prostřednictvím jeho speciálně navržené konstrukce kyvadla (viz obr. níže vpravo) se snažil dr. Allais prozkoumat možnost inerciálního a gravitačního fenoménu, který byl již dříve k dispozici prostřednictvím známého, ale staršího "Foucaultova kyvadla". Vzhledem k tomu, že jedinečná povaha jeho kyvadla - "round-the-clock" (tady jsem si dovolil raději ponechat původní formu výrazu, pozn. překl.) vyžadovala nepřetržité sledování, bylo pozorování vedeno širokým osazenstvem laborantů, kteří pracovali na směny.

Jednoho odpoledne, kdy měl službu jeden z neznámých techniků, který v té době tiše prováděl rutinní kyvadlové měření v podzemí laboratoře, která pochopitelně neměla okna, došlo v reálném čase k částečnému zatmění Slunce. Díky této situaci se město, kde probíhalo měření, dostalo do zóny mezi pásmo největšího zatmění a tzv. sub-solární bod (viz obr. níže).

30 June 1954 – the first Allais' eclipse

Allais' location in Paris

Note that, quite fortuitously, the experimental location was between the point of greatest eclipse and the sub-solar point at that instant.

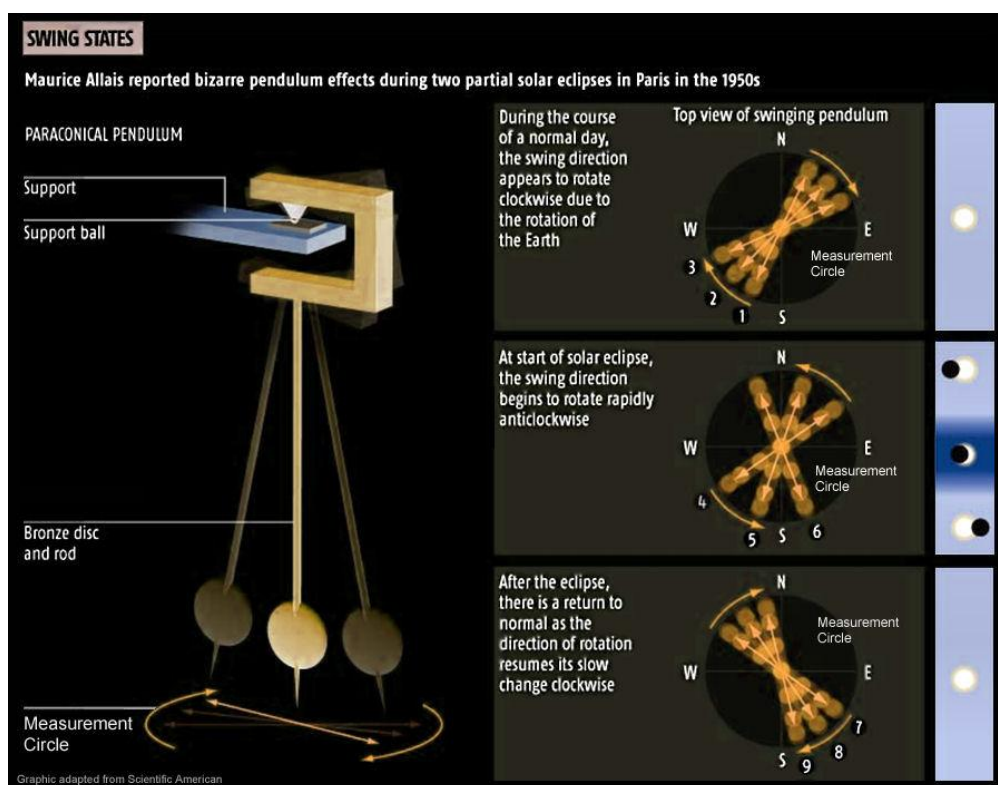

Při zpětném vyhodnocení experimentu zjistil dr. Allais společně s vedoucím týmu techniků Jacquesem Bourgeotem, že během částečného zatmění Slunce započalo kyvadlo proces naprosto unikátního způsobu chování. Dr. Allais byl tímto objevem tak překvapen, že si do svých poznámek několikrát připsal slovo - "Velkolepé"!!

Allais také často používal frázi "brutální dislokace" a vždy, když popisoval náhlé a mimořádné zpětné pohyby kyvadla, byly zadokumentovány a pečlivě zaznamenány na video. Faktem ale je, že jeho tým nedokázal přijít na to, co toto tajemné chování kyvadla způsobuje. Až jednoho dne odpoledne....

Na obrázku níže jsou k vidění neobvyklé pohyby kyvadla během zatmění. Obrázek je přejatý z časopisu "Scientific American" a ukazuje mechanické uspořádání Allaisova jedinečného paraconického kyvadla (dole vlevo). Tři vertikální panely jasně ukazují na "velmi neobvyklé pohyby kyvadla".

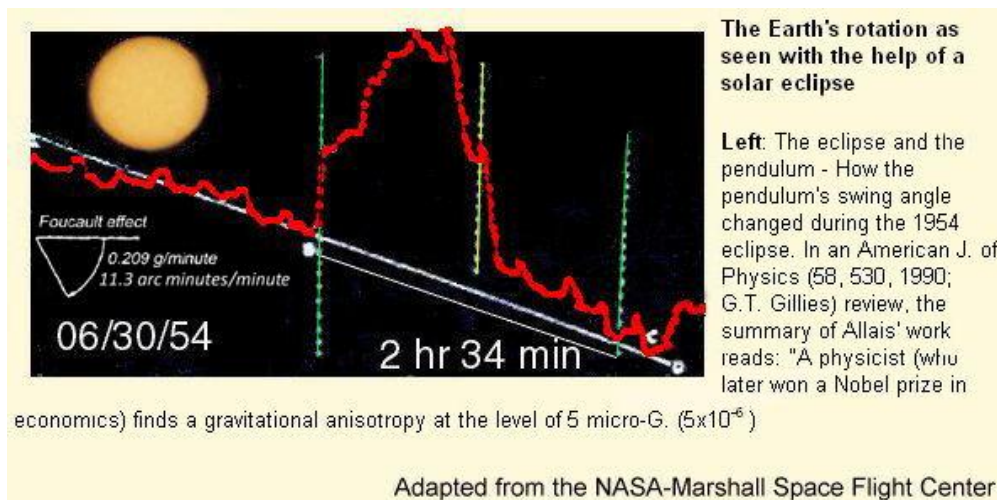
Zánam byl pořízený během dvou částečných zatmění Slunce, která korelovala s laboratořídř. Allaise v Paříži (k prvnímu zatmění došlo v roce 1954 a k druhému zatmění pak v roce 1959). Fáze zatmění pak přímo souvisí s jednotlivými fázemi neobvyklých pohybů kyvadla (viz pásek pozice zatmění nacházející se zcela vpravo).

Dr. Allais byl schopen dokázat, že anomální pohyby kyvadla jsou v přímé souvislosti s částečným zatměním Slunce. Detailní analogické popisy chování objektu během jednoho i druhého zatmění jsou nejen nápadně podobné, ale přímo ve všech rysech stejné. Tyto komparativní analýzy byly také součástí hlavní vědecké zprávy. Vždyť šlo o něco, co nemělo u tehdejších astronomů a fyziků obdoby. Dr. Allais byl na stopě čemusi, co mělo zcela evidentně naprosto ohromující a rozsáhlé dopady a mohlo způsobit revoluci v mnoha oblastech fyziky a astrofyziky.

Na snímku, který je uveden níže, je patrný jeden z grafů dr. Allaise, který prezentuje azimut pohybů

kyvadla (to je ta červená čára), který je nahraný v celé své délce (vertikální zelené linie označují začátek, střed a konec zatmění v Paříži v roce 1954). Všimněte si prudké výchylky, která koreluje s nástupem a pak s koncem částečného zatmění.

Na začátku byl registrován normální křivka kyvadla, a to v úhlovém trendu ve směru hodinových ručiček (klesající šikmá bílá čára vpravo) - tento tradiční jev je nazýván "Foucaultův efekt" a lze ho registrovat díky rotaci planety Země. Tento normální trend byl však prudce změněn ve chvíli, kdy se měsíční disk "dotkl" okraje slunečního kotouče (červená čára se pohybuje prudce vzhůru, jak je vidět na obrázku níže).

Následně se však začaly dít věci ještě bizarnějšího charakteru. Následně azimut pohybu kyvadla pokračoval ve zrychlování proti směru hodinových ručiček v následujících 45 minutách a po dosažení vrcholu obrátilo kyvadlo svůj pohyb (tedy došlo k pokračování původního pohybu ve směru hodinových ručiček), aby nakonec v poslední fázi zatmění došlo opět k reverzi, a to na malou chvíli s následným finálním pokračováním křivky ve směru hodinových ručiček.

Po tisících hodinách normálního chování kyvadla napsal později dr. Allais toto:

"....musím trvat na tom, že během všech kontinuálních sledování kyvadla v období mezi roky 1953 - 1960 nedošlo k žádné změně křivky azimutu v podobném charakteru, jako tomu bylo ve dvou případech při zatmění Slunce."

Následně byl tzv. "Allaisův efekt" považován za nějaký druh gravitační anomálie. Na druhou stranu se od té doby celá řada jiných výzkumníků snažila napodobit výsledky, které by odpovídaly tomu, co dr. Allais naměřil během zatmění Slunce, ale bez valného úspěchu. Dr. Allais se k této věci vyjádřil také v září roku 1959, a to prostřednictvím odborného časopisu "Aero/Space Engineering", kde sdělil, že:

"...Současná teorie gravitace (která vychází z rámce současné teorie relativních pohybů, zásad setrvačnosti a univerzální gravitace) si zasluhuje doplnění ze strany teorie relativity. Pro toto rozhodnutí existuje velké množství různorodých faktorů, které se týkají lunární a sluneční aktivity a které nesmí být vnímány pouze jako náležitosti experimentální povahy. Ukazuje se totiž, že spojitě účinky Měsíce a Slunce na naši planetu vykazují jevy, které se zdají být daleko za hranicí klasicky chápané fyziky."

Jinými slovy řečeno, pohyby kyvadla zaznamenané dr. Allaisem a pozorované shodně striktně během obou zatmění v letech 1954 a 1959 jsou z pohledu nastavení dnešní fyziky nemožné!! Ale přesto se odehrály. Takže, co s tím?

Takže pojďme si nyní osvětlit, díky čemu korespondují Allaisovy závěry týkající se této výjimečné eclipse s hyperdimenzionálním modelem, který prezentuji na "Enterprise Mission". Allais ve svých závěrech navrhuje, že možným vysvětlením podivného pohybu jeho kyvadla během zatmění je existence nějaké struktury uvnitř "prázdného" kosmického prostoru, která vykazuje jednoznačnou anizotropii (jinými slovy potvrzuje existenci dynamicky se měnící éterické substance) vlivem geometrického působení planetárních těles (Slunce a Měsíc) během zatmění, přičemž tato neustále se měnící "prostorová struktura" je krátkodobě fyzicky sladěná se Sluncem, Měsícem a Zemí, což vede k aktivaci větší "anomální síly" působící na houpající se kyvadlo.... které dočasně (během specifické nebeské konstelace) působí proti všem ostatním silám působícím na dané kyvadlo po dobu trvání předmětné kosmické události.

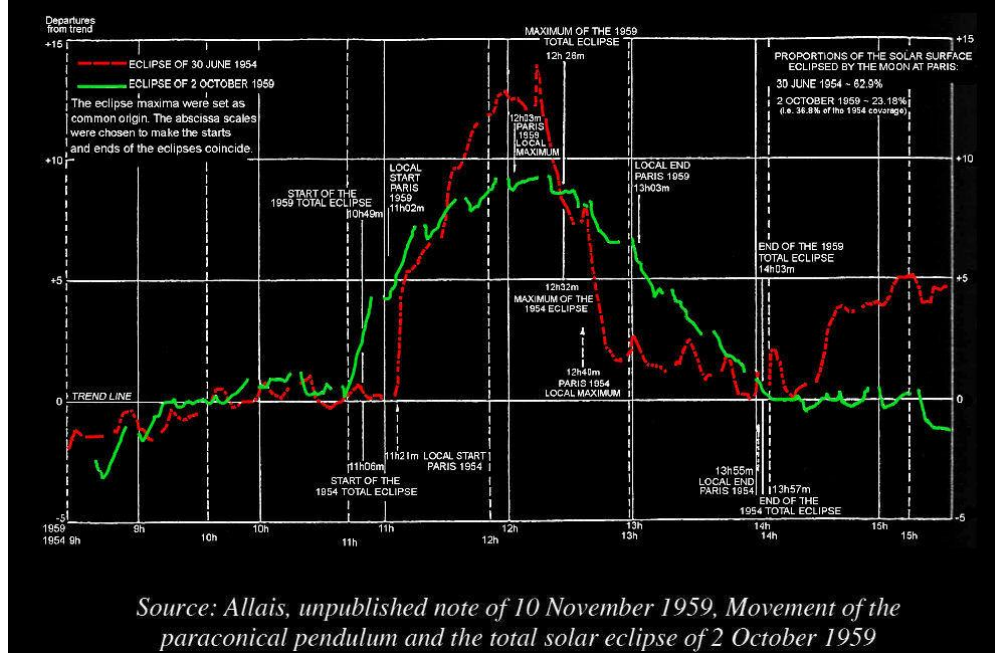
Tato síla je přítomná v každém okamžiku (na základě Allaisových výsledků), neboť se "průměr účinků násobí interakcí neustále se pohybujících nebeských objektů", přičemž k zesilování dochází v rovině kmitání kyvadla se součinností v okamžiku linie zarovnání u těles "Země - Měsíc - Slunce", tedy během zatmění Slunce, kdy místní "prostorové anizotropie" (měřeno ze Země) jsou nejsilnější.

Reakce oficiální vědy na Allaisovo zjištění byla klasického charakteru a v podstatě i ultimátní, kdy ona "kontroverzní" anomálie kyvadla byla drtivou většinou astronomů a fyziků přijata velmi zdrženlivým způsobem, aby nakonec byla zcela odmítnuta s tím, že zřejmě došlo k chybě obsluhy. Ve chvíli, kdy v roce 1959 dr. Allais opakoval celý pokus s naprosto stejným výsledkem, se projev vědecké obce posunul mírně k lepšímu, ale s přílivem mnoha (mnohdy obskurních) světských vysvětlení.

Například: "Chladnější vzduch, který vznikl v důsledku dočasné absence slunečního záření během zatmění způsobil v Allaisově laboratoři pohyb vzduchu, který foukal proti kyvadlu, což způsobilo existenci dané anomálie".

Na to se dá odpovědět pouze: "Vážně? Vždyť laboratoř Allaisova vědeckého týmu se nacházela v uzavřeném prostoru v podzemí. Během experimentu byla dodržena i ta nejpřísnější kritéria pro takový typ experimentu. Na místě byli přítomni i další svědci, a navíc došlo k opakovanému pokusu z roku 1954 s naprosto stejnými výsledky na výstupu. Pečlivá empirická pozorování byla přísným způsobem zadokumentována a doložena sérií grafických prezentací." (viz obr. níže).

*COMPARISON OF THE AZIMUTHS OBSERVED
DURING THE TWO ECLIPSES
OF 30 JUNE 1954 AND 2 OCTOBER 1959*

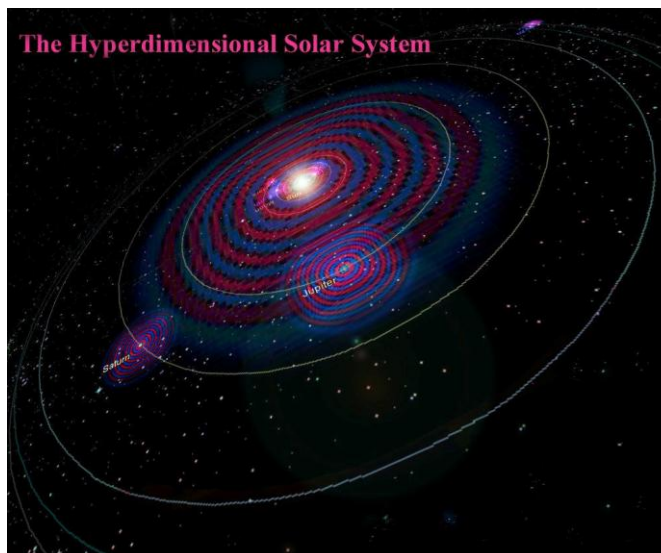

Source: Allais, unpublished note of 10 November 1959, Movement of the paraconical pendulum and the total solar eclipse of 2 October 1959

Zatímco minutu od minuty podrobnosti týkající se obou "křivek kyvadla azimutu" zobrazují fascinující (a velmi podstatné) rozdíly (což se týká naší analýzy vzhledem k výrazně odlišné geometrii zatmění z roku 1959 zahrnující pouze 23,2% povrchu Slunce ve srovnání s 62,9% z roku 1954), celkový tvar "reakce křivek azimutu" obou akcí je v podstatě stejný! Takže, jak to všechno souvisí s naším fyzikálním měřením prstencového zatmění Slunce ze dne 20. května 2012?

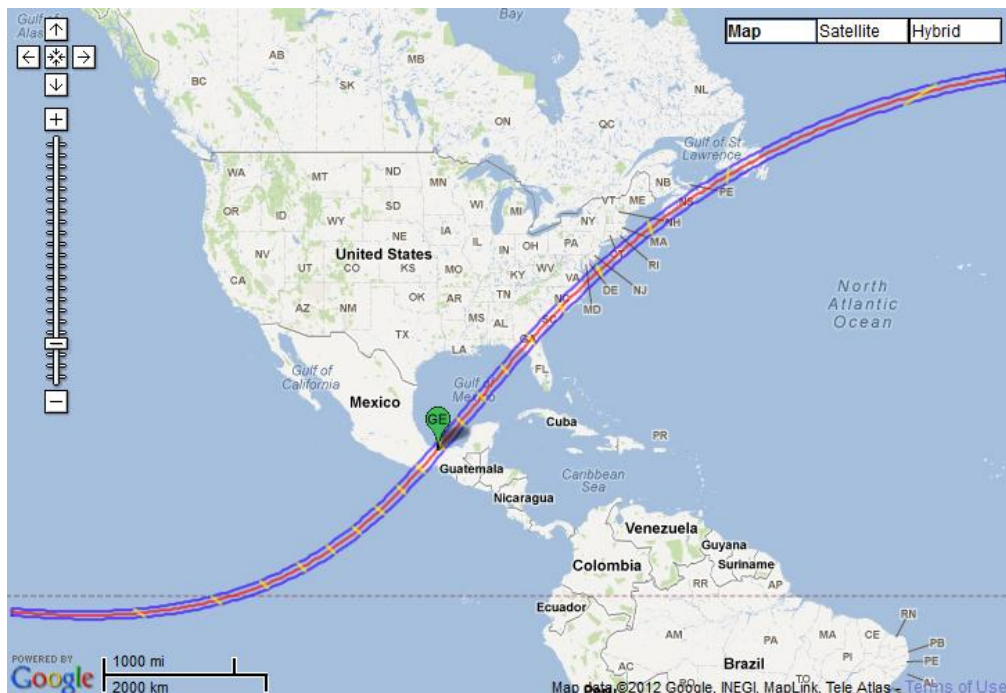
Náš závěr na základě rozsáhlého studia dostupných poznámek dr. Allaise, které se týkají jeho unikátních výsledků během zatmění Slunce z roku 1954 a 1959, je tento:

"Experimentálně prokazatelné anizotropie prostoru způsobené pohybem a vzájemným zarovnáním planet a naše (vorticulární interaktivní torzní pole prostupující všemi rotujícími objekty uvnitř naší sluneční soustavy) jsou v podstatě stejné! (viz obr. níže)

A opět ústředním opěrným bodem pro vědeckost experimentu je téma "opakování". Pokud dva a více různých výzkumníků provedou stejný experiment se stejnými výsledky, a dokonce se tak stane i v třetím případě (v rámci extrémně malého rozpětí chyb), pak to vše dodává celé záležitosti velmi významně na důvěryhodnosti. Jde totiž o to, že zcela nezávisle na Allaisově výzkumu prakticky jedenáct let po jeho druhém experimentu, přesněji řečeno dne 7. 3. 1970 byl daný anomální rotační fenomén zaznamenán znovu, a to opět během zatmění Slunce, které tehdy "CBS News" označil jako "zatmění století".

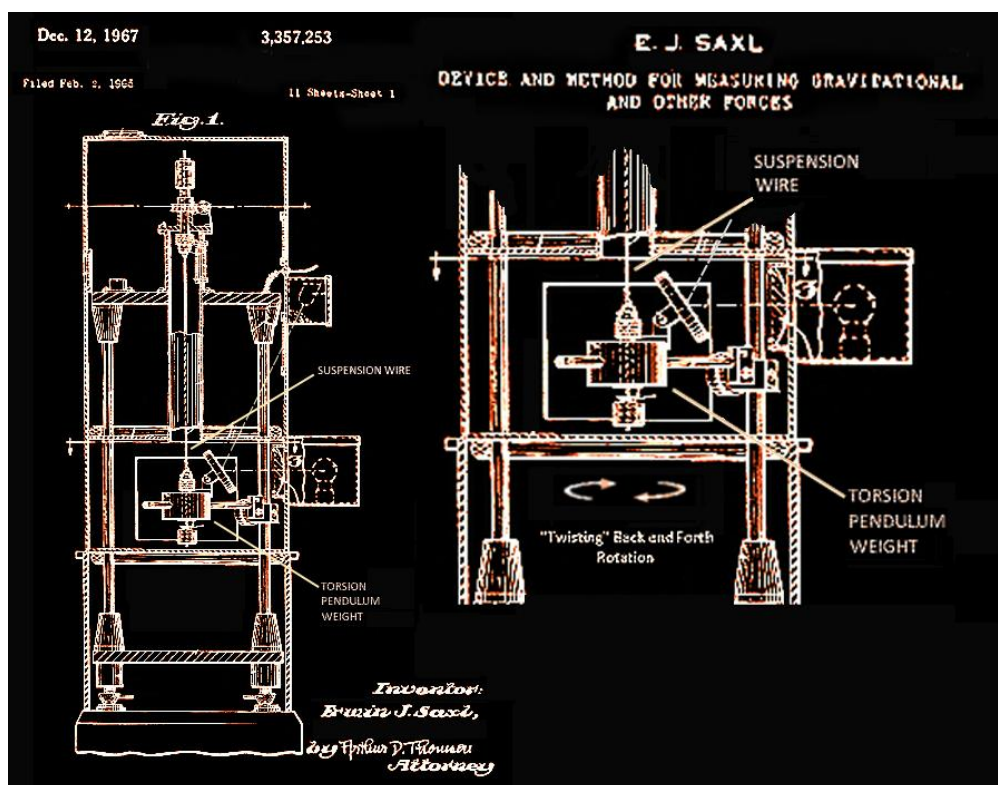
Tehdy černý stín Měsíce postupně prošel celým východním pobřežím Spojených Států (viz obr. níže), takže miliony užaslých diváků mohly tuto neuvěřitelnou nebeskou ceremonii sledovat od Floridy přes Cape Cod až po Novofundlandské ostrovy.

Velmi dobře se na tuto událost pamatuji, jelikož jsem ohledně tohoto zatmění spolupracoval s "CBS News". Tehdy v rámci co nejlepšího zprostředkování tohoto jevu byl instalován dalekohled na palubě

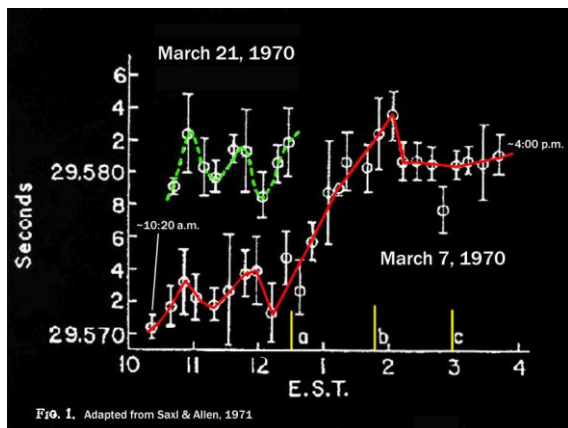
dopravního letounu. Šlo o letoun typu "KC-135", který jsme měli zapůjčený od US Air Force. Tento dopravní prostředek se pohyboval v pásu zatmění a zprostředkoval přímý přenos tohoto slunečního zatmění pro tři celoplošné televizní kanály. Málokdo však věděl, že právě v tuto chvíli je v plném proudu unikátní experiment, který byl veden průmyslníkem a fyzikem Erwinem Saxlem a jeho vědeckým kolegou dr. Mildredem Allenem.

Saxl strávil předchozích 17 let prováděním podobných experimentů na téma "torzního kyvadla" včetně zvláštních pozorování u menších zatmění Slunce. Tyto experimenty byly realizovány v jeho vlastní soukromé laboratoři (která byla velmi podobná laboratoři dr. Allaise) v suterénu svého domu v malém městečku Harvard (Massachusetts), které se nacházelo asi dvacet kilometrů západně od Bostonu. Saxlova laboratoř určená pro tento typ experimentu se skládala z horizontálně rotujícího závaží, které nazýval "torzní kyvadlo" (na rozdíl od vertikálně namontovaného "paraconického" kyvadla dr. Allaise), které, místo aby se houvalo sem a tam, otáčelo se vodorovně doleva a doprava na jemném speciálně vyrobeném závěsném ocelovém vlákně (viz obr. níže).

Saxl hodnoty "torzního kyvadla" přijímal před, během a po uskutečněném zatmění Slunce dne 7. března 1970 (viz obr. níže). Saxl společně se svým kolegou dr. Allenem výsledky svého experimentu opublikoval dne 15. února 1971 ve vědeckém časopise "Physical Review" (<http://home.t01.itscom.net/allais/blackprior/saxlallen/eclipse/saphysrev.pdf>).

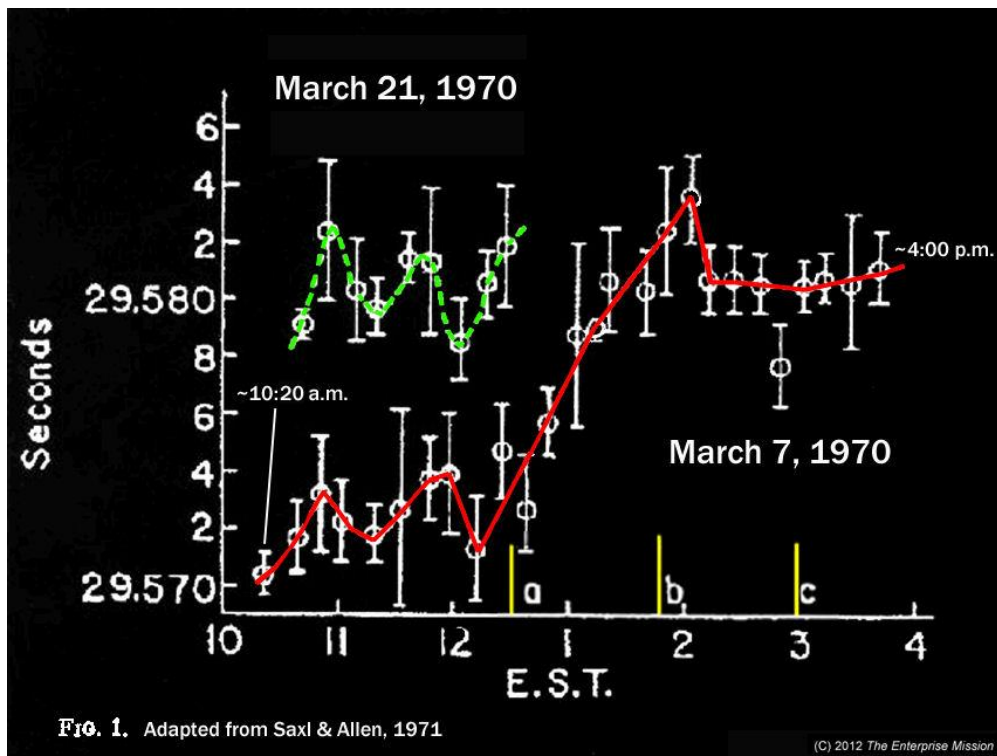
Výsledkem bylo toto prohlášení: ".....Významné změny v evidovaných časech byly pozorovány v průběhu zatmění, jak je uvedeno prostřednictvím plně červené křivky." (viz obr. níže). Každý bod v tomto obrázku je výsledkem pěti po sobě jdoucích elektricky snímaných hodnot. Omezené svislé čáry označují průměrné odchylky pěti měření od průměrné cirkulační hodnoty.

Začátek zatmění nastal přesně ve 12.31 hodin, jeho střed byl zjištěn ve 13.40 hodin a jeho konec pak ve 14.58 hodin. Tato fakta jsou indikována třemi svislými žlutými liniemi "a", "b" a "c". Je třeba také poznamenat, že tyto pozorované časové intervaly (houpajícího se kyvadla/oscilace) se ustálily asi na 29,581 sec pro jednu celou oscilaci po skončení zatmění, zatímco ráno v 04.00 hodin začínaly na 29,570 sec. I když se to na první pohled nemusí zdát, jde přece jenom o výrazný rozdíl.

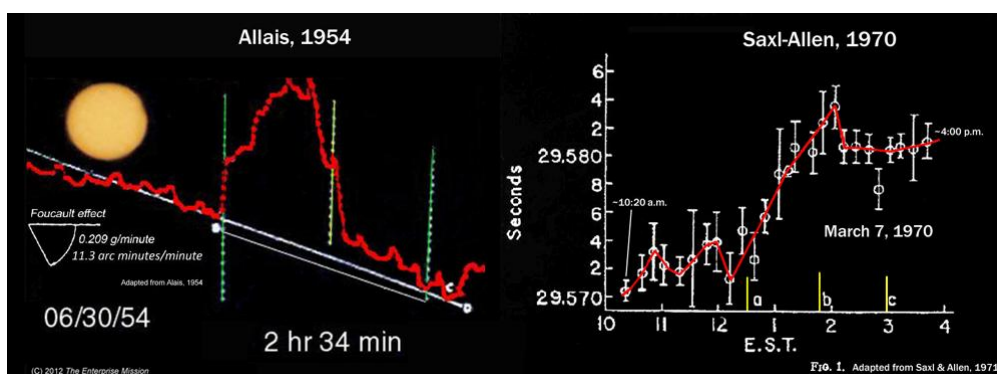
Stejně tak jako před 16 lety Allais během svého slavného pozorování zatmění Slunce i nyní Saxl a Allen naprosto shodným způsobem upozornili na podivné síly ovlivňující torzní kyvadlo, což bylo velmi výrazným způsobem patrné těsně před zatměním v oblasti Bostonu, kde byl experiment prováděn. Uvedení vědci do svých záznamů přímo napsali:

"Nesrovnalosti vyskytující se před začátkem zatmění by mohly být považovány za náhodné, kdyby nedošlo k opakování naprosto toho samého jevu o čtrnáct dní později (viz obr. níže - přerušovaná zelená křivka). Toto naznačuje, že pozorování daného jevu má opakovatelný raz. Registrovaná maxima a minima souvisí s jakousi zvláštní gravitační silou o jemné struktuře, která je experimentálně reprodukovatelná i když pozice Slunce a Měsíce ve vztahu k Zemi jsou zcela odlišné. Tato zdánlivá vlnová struktura byla pozorována v laboratoři Harvard, a to mnoho let po experimentech vedených dr. Allaisem. Uvedený jev nelze předpovědět na základě klasické gravitační teorie a ani nebyl pozorován během kvazi-stacionárních experimentů souvisejících s touto teorií (např. pružina ovládaná gravimetrickým seismografem nebo interferometrická zařízení....)."

Saxl a Allen ve svém výkladu dále uvedli, že aby bylo možné vysvětlit ono pozoruhodné zatmění v souladu s konvenční "Newtonosko - Einsteinovou gravitační teorií", bylo nutné umělym způsobem změnit váhu pendula, což je pochopitelně prakticky nemyslitelné. V podstatě lze konstatovat, že pozorovaný jev vykazoval potenciál v řádu 100 000x krát větším, než by se dal prostřednictvím výše uvedené oficiální teorie očekávat. Je evidentní, že oba dva vědci neskrývali nad svým zjištěním velký údiv. Oba dva vědci k tomu pak dále poznamenali:

"..... Je třeba dále poznamenat, že k největší změně (v oscilačním čase torzního kyvadla) dochází mezi (místním) nástupem zatmění a jeho středem (viz obr. níže vpravo). To kvalitativně zcela souhlasí se závěry, které učinil dr. Allais prostřednictvím "paraconicálního kyvadla", kde se změna azimutu velmi výrazným způsobem zvýšila v první polovině zatmění (hovoříme o zatmění ze dne 30. června 1954, viz níže vlevo). Oba tyto jevy a vlivy, zdá se, mají společný gravitační základ a nemohou být vysvětleny klasicky přijímanou teorií....".

Nakonec Saxl a Allen dochází k tomuto závěru:

"Kvantitativní zjištění učiněná s přesnou demonstrací torzního kyvadla ve shodě s mnoha předchozími méně přesnými záznamy pořízenými na Harwardu od roku 1953 nás opravňují k závěru, že změna úhlu kmitů výše uvedeného demonstračního prostředku se značně liší od normálu, a to především v době nástupu zatmění, během jeho první poloviny a středu. Tyto anomální rozdíly jsou příliš velké na to, aby se daly vysvětlit na základě klasické gravitační teorie v návaznosti na relativní změny gravitačního pole Země v důsledku postavení Měsíce s ohledem na Zemi a Slunce. Na základě výše uvedených skutečností jsme dospěli k závěru, který je ve shodě se zprávou dr. Allaise, a to že klasická gravitační teorie musí být upravena, tak aby byla schopná zohlednit doposud provedené experimentální výsledky."

Zhruba dvě desetiletí po průkopnické práci dr. Allaise a následných pozoruhodných výsledcích Saxl-Allenových experimentů na sebe upozornil fyzik z institutu "MIT" dr. Bruce DePalma (viz obr. vpravo). Tento vědec učinil celou sérii velmi podobných experimentů, se kterými začal v polovině sedmdesátých let a při kterých používal také velmi specifické pendulum. Některé podrobné informace týkající se jeho výzkumu jsou uvedeny na této adrese: <http://depalma.pair.com/NewPhys&UFOs.html>

Ovšem na rozdíl od dr. Allaise, u kterého byla tyč pendula pevně umístěna, se DePalma rozhodl své pendulum úmyslně obohatit o rotující klouby. Ke svému úžasu hned na počátku svých experimentů DePalma zjistil, že jeho otočné pendulum je vystaveno velmi odlišným kyvným vlastnostem v porovnání s nerotující verzí kyvadla dr. Allaise. A i v tomto případě nebylo možné, aby principy Newtonovy mechaniky, teorie relativity či čehokoliv podobného byly schopny odůvodnit takové úžasné dynamické chování.

Četl jsem o výsledcích výzkumníka DePalmy dlouho předtím, než jsme začali spolu aktivně pracovat. Na začátku jsme vyšli z výsledků dvojice "Saxl-Allen" a tušili jsme, že na specifické rotaci kyvadla se musí podílet nějaké nám doposud neznámé vlivy, které by mohly souviset s principy torzní fyziky. Zároveň jsme byli přesvědčeni, že tyto mimořádné a neobvyklé účinky unikly generaci předchozích fyziků především kvůli technickému a technologickému omezení. I z tohoto důvodu se studie těchto vědců soustředila na tzv. mechanické experimenty, prostřednictvím kterých probíhalo testování Newtonových zákonů a různých gravitačních aspektů v laboratorním měřítku na "nerotujících modelech".

Možná i z tohoto důvodu se Allaisovy, "Saxl-Allanovy", ale i DePalmovy objevy rodily poměrně bolestným způsobem a izolovaně, a proto bylo mimořádně obtížné dosáhnout jednotné a reprodukovatelné vědecké přesnosti. Ve hře také bylo velké množství vlivů, které se musely jednoznačným způsobem eliminovat (nerovnost základny kyvadla, povrchové tření, teplotní nerovnováha atp.), pracovalo se s mnohem subtilnějšími, nemechanickými kosmickými silami.

Jak jsem již uvedl, De Palma si hned na počátku svých experimentů uvědomil tyto poměrně významné aspekty:

a) cosi zásadně jiného se dělo s jeho "rotačním kyvadlem", které nazýval "Boby", ve srovnání s nerotujícími verzemi kyvadel předchozích experimentátorů,

b) tento rozdíl se projevoval především tím, že doslova měnil fyzickou setrvačnost jeho rotujících mechanických systémů.

V tomto ohledu je nutno podotknout, že Bruce DePalma skvělým způsobem odprezentoval použití náramkových hodinek "Acutron", které se ukázaly býti jedinečným vědeckým nástrojem v jeho následujících "rotačních experimentech" (viz obr. vlevo). (Pro podrobnější informaci použijte odkaz: <http://www.overunity.com/141/bruce-depalma-inertial-field-experiment/wap/>).

DePalma se vsuktu brilantním způsobem zaměřil na jedinečné mechanické vlastnosti tohoto nově komerčně dostupného produktu v podobě náramkových hodinek, jejichž systém byl založen na zcela novém principu měření času. Jak ukazuje obr. níže, v hodinkách se nacházela miniaturní ladička, která byla kalibrována přesně na 360 cyklů za vteřinu. Byla poháněna malou rtuťovou baterií (která také řídila tranzistorový zpětnovazební obvod, tak aby tento nástroj dokázal eliminovat mechanické

nárazy). Postupem času se ukázalo, že tento nástroj se ukázal být velmi ideálním k tomu, aby DePalma dokázal pochopit skutečnou povahu ohromujících sil, které setrvačným způsobem měnily vlastnosti rotujícího objektu.

Bulova announces
a major scientific breakthrough in timekeeping...

ACCUTRON[†]

First instrument of the space age your customers can wear and use!... First microsonic timepiece... It doesn't even tick. It hums!... First timepiece ever guaranteed accurate on the wrist!

This instrument... the heart of a timing mechanism in a U.S. satellite... is the first instrument of the space age your customers can wear and use.

ACCUTRON is 99.9977% accurate—so accurate, in fact, it is the first timepiece in the history of timekeeping ever guaranteed accurate... not in the lab... but on your wrist. It is guaranteed for one full year not to gain or lose more than two seconds a day. Based on expert opinion of conventional fine-watch performance, ACCUTRON is 10 times more accurate.

ACCUTRON operates on a new timekeeping principle, so beautifully simple that it has only 12 moving parts, compared to 29 in a self-winding watch. In conventional and electric watches, the springs and balance wheel are only near-perfect components. The problem of faulty contacts in electric watches introduces a new source of trouble. Now these and other parts are replaced by a tuning fork that is oscillated 360 times a second by a germanium transistor powered

by a button-size power cell. In place of the tick, there's an almost inaudible hum. This is the new sound of accuracy... a sound you'll hear only in ACCUTRON. Because no other timepiece... conventional or electric... operates without a balance wheel.

The single tiny power cell lasts over a year (longer than the battery life in some electric watches)... costs only \$1.50... and replaces as easily as a lighter flint.

Each ACCUTRON timepiece is an exquisite piece of jewelry... so fine it can be made only in limited numbers at first. But more will be available soon. Priced from \$175 to \$2500*, they'll be sold at authorized Bulova jewelers only.

This ACCUTRON window emblem designates an authorized Bulova ACCUTRON jeweler. It marks the jewelers who display it as modern and up to date as ACCUTRON... and the space age that gave it birth.

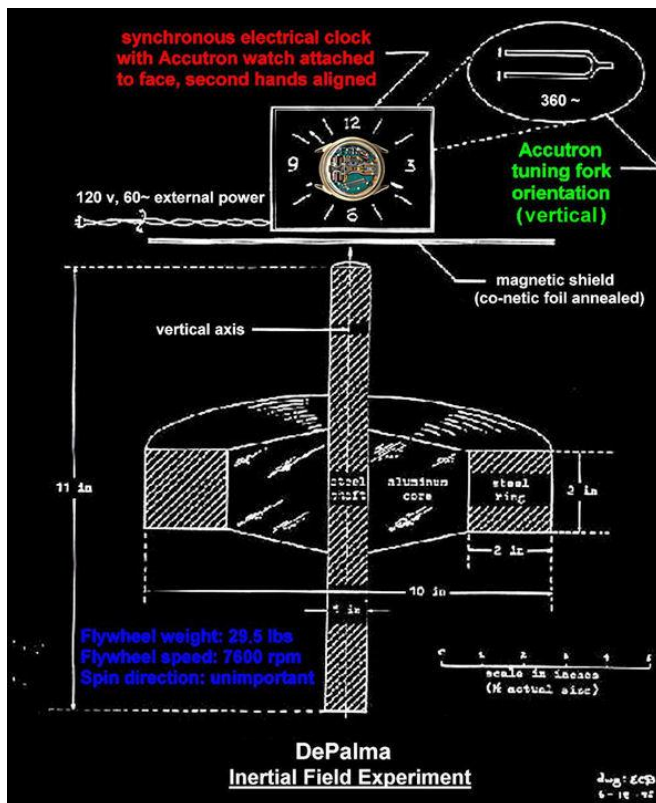
ACCUTRON... world's new standard of accuracy

Bulova Timepieces • Accutron® is a registered trademark of Bulova Watch Company, Inc. • Model A-1

INSIDE ACCUTRON: A new timekeeping principle... accuracy only the space age could bring.

Klíčem úspěchu výše uvedeného přístroje byla DePalмова schopnost pochopit, že se "Acutron" chová jako ladička představující další rotující objekt (viz obr. níže) - mechanický pohyb této "ladičky" dokázal perfektním způsobem napodobit mnohem větší rotační pohyb kyvadla.

DePalma proto, aby své pokusy maximálním způsobem objektivizoval, propojil mezi sebou dva systémy (jeden, který fungoval nezávisle v podobě hodinek zn. "Acutron", a druhý, který fungoval na bázi speciálně rotujícího kyvadla). Tento velmi zajímavý "tah" pak dodal celému experimentu zcela nový rozměr (viz obr. níže). Pojdme se tedy v následujících odstavcích podívat poněkud podrobněji na to, jak dr. DePalma uvažoval.

Především se domníval, že pouhá "rotace hmoty" (nějak) produkuje kolem sebe "anomální prostorové pole" (které v duchu svého specifického humoru nazval "ód"), přičemž toto pole bylo schopné zásadně změnit (v důsledku interakce) setrvačnost jiných rotujících objektů. V duchu uvedených informací byl "DePalma" přesvědčen o tom, že "anomální" účinky pole "ód" dokázaly výrazně změnit setrvačnost (a tedy i frekvence) malé vibrující ladičky uvnitř hodinového nástroje "Accutron".

Na základě informací a skutečností, které jsou uvedeny v předcházející části byl výzkumník DePalma schopen mapovat "ódické pole" kolem každé rotující hmoty. Prostřednictvím série těchto experimentů pak DePalma poměrně rychle pochopil, že umístěním přístroje "Accutron" na jednom z pólů rotujícího objektu zvyšuje setrvačný gradient ladičky a výsledkem tohoto procesu je dramatické zpomalení hodinového přístroje. V případě, když bylo zařízení "Accutron" umístěno v rovině rovníků rotujícího objektu, nastala opačná situace. Ta vedla k dramatickému poklesu v setrvačnosti ladičky a výsledkem byl nárůst času.

Na základě výše uvedených skutečností lze konstatovat dvě věci:

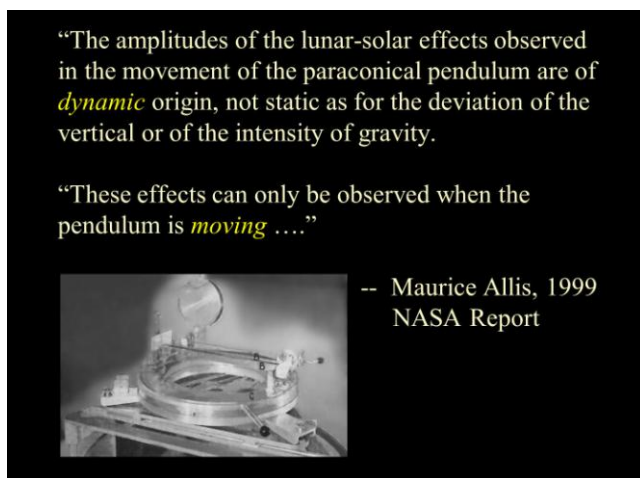
a) Je zřejmé, že "ódické pole" obklopující rotující objekt není symetrické povahy.

b) Dokonce není ani stejné kvality, pakliže budeme jeho strukturu zkoumat bod po bodu.

Následně pak DePalma dospěl k přesvědčení, že ono asymetrické "ódické pole" z hlediska prostorové geometrie zjevně sdílí některou ze sil, které popisuje etablovaná věda. Ve hře jsou především:

Magnetismus - Elektrostatická energie - Gravitace.

Tyto síly jsou sféricky symetrické a pokles intenzity jejich síly lze sledovat nepřímo se čtvercem vzdálenosti, a to bez ohledu na směr, ze kterého je intenzita pole měřena. Ve srovnání s těmito silami vykazuje "ódicté pole" objevené vědcem De Palmou vskutku podivné parametry a charakteristiky.

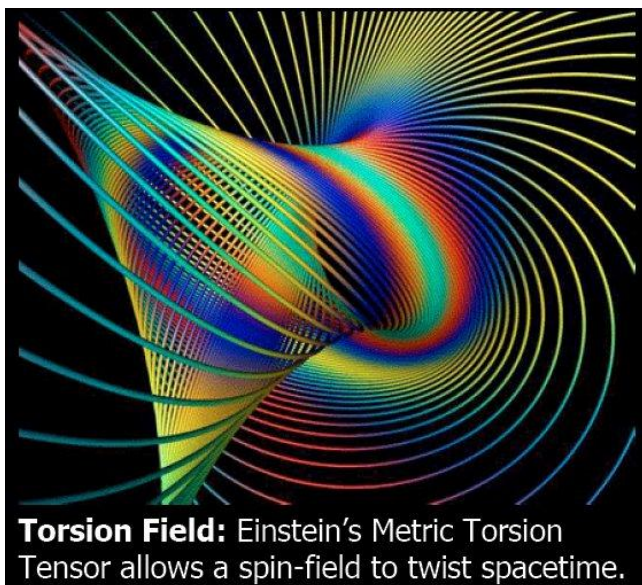
K tomuto je třeba poznamenat, že Allais o dvě desetiletí dříve si zcela nezávisle uvědomil, že jeho "anizotropní prostor" (stejně jako "ódicté pole" De Palmy) je zjistitelné pouze prostřednictvím interakce s jinými systémy, které jsou v rotaci (v daném případě šlo o rotující pendulum). Takže o desítky let později v roce 1999 shromáždil DePalma své poznatky, které předložil NASA.

Snažil se tímto způsobem poskytnout nové experimentální údaje a výsledky své práce pro všechny, kteří by se pokusili ověřit jeho poznatky v praxi. V daném případě šlo především o sérii měření NASA během nadcházejícího úplného zatmění Slunce nad Evropou. Je třeba dodat, že již Allais varoval vědce z NASA, že ony anomální účinky mohou být pozorovány pouze tehdy, když je pendulum v pohybu.

Výše uvedené skutečnosti vysvětlují, proč napříč mnoha roků většina těch výzkumníků, kteří se snaží potvrdit "Allais Effect" pomocí statické báze "gravimetru" během zatmění Slunce, nemá v rámci svých experimentů úspěch. Nedbají totiž prvního principu vědecké replikace, která spočívá v tom, že je třeba přísně duplikovat všechny parametry prvotního experimentu.

Za předpokladu, že "Allaisův efekt" skutečně spočívá na základě změn zemské gravitace během zatmění, pak tito rádoby výzkumníci vůbec nestudovali původní zprávu z Allaisova experimentu. Je až neuvěřitelné, že se stále znovu a znovu snaží opakovat původní Allaisův pokus, a přitom stále používají jednoduché a standardní statické gravimetrické nástroje. Ve skutečnosti, jak se zdá, zde stojíme na prahu jevu, který spadá do paradigmatu "nové fyziky".

Již Einsteinův "Princip Ekvivalence" naznačoval, že může existovat mezi hmotností (gravitací) a pohybovou setrvačností jakýsi zvláštní doposud neznámý vztah. Konec konců to pak později svým způsobem potvrdila i jeho teorie relativity, která potvrzuje, že objekt může dramaticky měnit svou setrvačnou rotaci pouze tím, že jej umístíme do blízkosti jiného rotujícího hmotného tělesa.

Na základě skutečně ohromujících výsledků, které byly učiněny již před mnoha lety, mi bylo jasné, že DePalma a Allais (později přišlo stejně pozoruhodné potvrzení i ze strany vědců Saxla a Allena) zcela nezávisle na sobě narazili na cosi, co je v současné době známé jako "Fyzika Torzního Pole".

Jak jsme uvedli v druhé kapitole knihy "Dark Mission: the Secret History of NASA", práce na výzkumu torzních polí nabývá v posledních letech velmi rychlý rozvoj a svým způsobem i vstupuje do zcela nového rozměru našeho chápání. Na druhou stranu ovšem zdaleka nejde pouze o fenomén poslední doby. Po pravdě řečeno vše začalo "Einstein - Cartenovým teoretickým zkoumáním "statických" torzních rovnic" v roce 1913, kdy se předpokládalo, že by v případě torzních polí šlo pouze o velmi malý vliv s nulovým efektem v reálném světě. Jenomže později objevili fyzici velmi zásadní vadu v jednom z původních matematických předpokladů dr. Cartena. Toto zjištění pak zcela zvrátilo prvotní domněnky ohledně nemožnosti pozorovat účinky torzních polí.

Po provedených opravách se zjistilo, že torzní pole mohou vykazovat vliv až o 22 řádů větší, než se původně myslelo!!

Zjistilo se také (na rozdíl od Cartenova tvrzení), že se torzní vlny mohou šířit velmi daleko od svých původních rotačních zdrojů ve spirálové charakteristice (nyní říkáme "torzní"), a to prostřednictvím časoprostorového média, které je neoficiálním způsobem nazýváno "éter". Navíc se tyto vlny mohou šířit mnohonásobně vyšší rychlostí, než je rychlost světla.

Toto všechno jsou velmi zásadní zjištění.

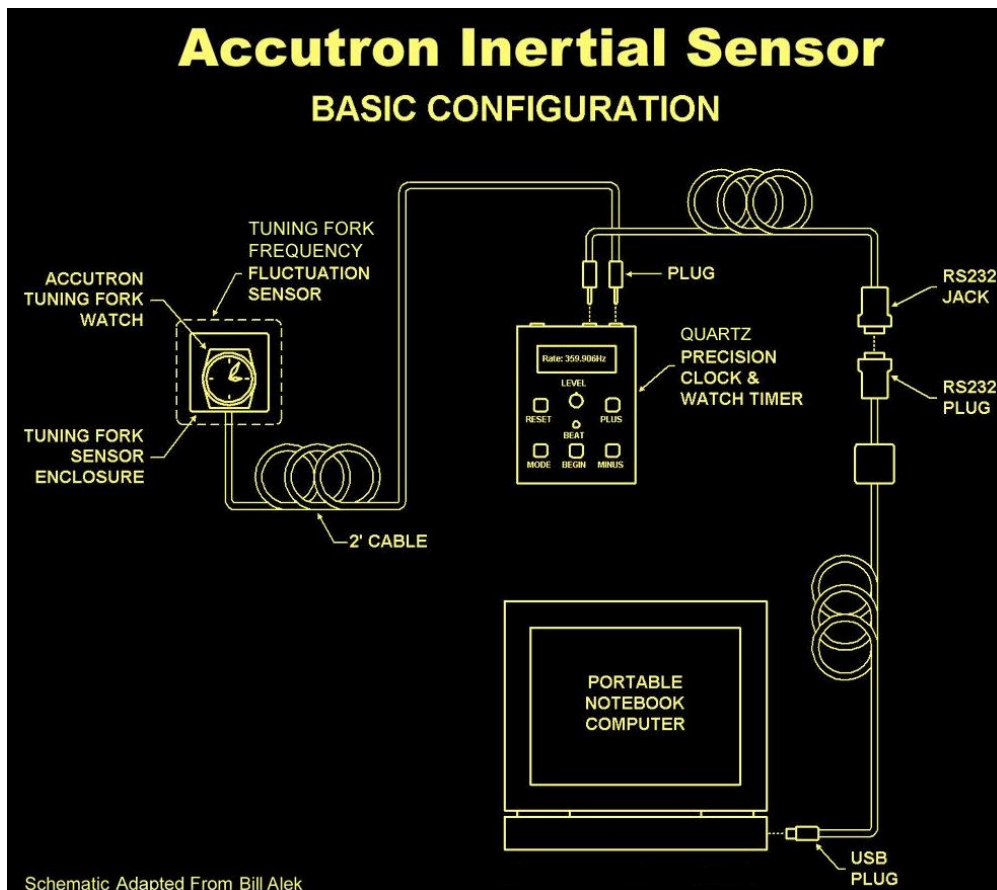
A přivádí nás to zpět k onomu unikátnímu výzkumu, který byl prezentován v Albuquerque, kdy jsme měli pozoruhodnou příležitost, si z první ruky vyzkoušet modernizovanou a modifikovanou verzi technologie "Accutron" se snahou detekovat rozsáhle se měnící účinky "torzního pole" během prstencového zatmění dne 20. května 2012.

Na základě naší poměrně masivní prezentace pozitivních výsledků měření dr. DePalmy, které byly v průběhu několika desetiletí mnohokrát úspěšně opakovány, se od roku 2003 technologie na měření účinků "torzních polí" rozšířila prakticky po celém světě. Sami jsme opakovaně prováděli v inkriminovaném čase měření v prostředí "Pyramidy Slunce" a "Pyramidy Měsíce" v Teotihuacanu v Mexiku (viz obr. níže).

Je třeba připomenout, že DePalma prováděl své experimenty před čtyřiceti lety na původní primitivní analogové aparatuře, která od té doby prošla mnohonásobným vylepšením včetně digitálního výstupu za pomoci speciálně upraveného počítačového programu, který nám umožňoval dynamické zobrazení procesů v reálném čase. Elektrické signály byly vedeny odstíněným kabelem do speciálně navrženého "hodinového časovače", který obsahoval speciálně upravený krystal křišťálu, který zabezpečoval průběh standardní frekvence o intenzitě několika milionů kmitů za vteřinu, což nám umožňovalo frekvenční rozlišení až na miliontiny hertzů, a to v prostředí "Accutronové vidlice".

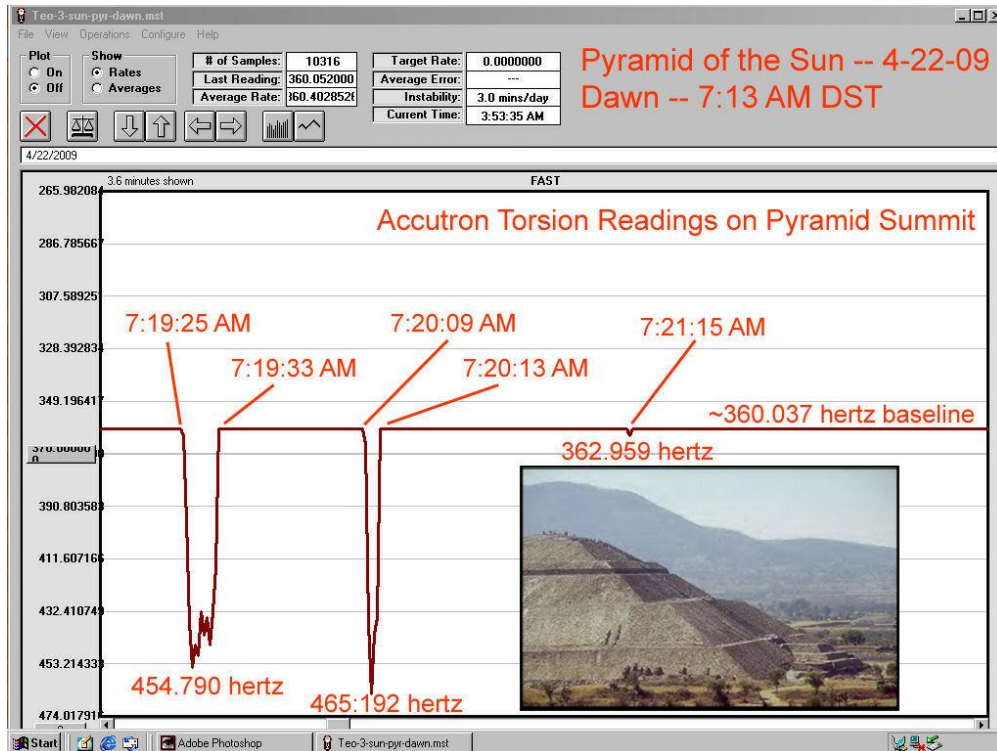

Z tohoto oddělení frekvenční komparace byly nyní sloučené elektrické signály vedeny do notebooku, a to pomocí dalšího odstíněného kabelu, kde pomocí speciálního programu došlo na obrazovce počítače k zobrazení průběhu procesů v reálné době. Na obrázku níže je znázornění schématu digitální verze "Accutronu" umožňující měření "torzních vln". V tomto ohledu je třeba uvést, že souběžná měření, která byla prováděna prostřednictvím zcela stejné technologie na mnoha dalších posvátných místech světa, kde probíhalo zatmění Slunce, plně potvrdila průkopnické měření DePalmy z doby před čtyřiceti lety.

Před tím, než byla technologie "HD/Torsion" nasazena na projekt zatmění Slunce v květnu roku 2012, byla testována v terénu v prostředí vybraných posvátných lokalit (viz obr. níže) a i během těchto měření se nám podařilo získat vskutku velmi zajímavé údaje, které plně odpovídaly teorii dr. Maurice Allaise.

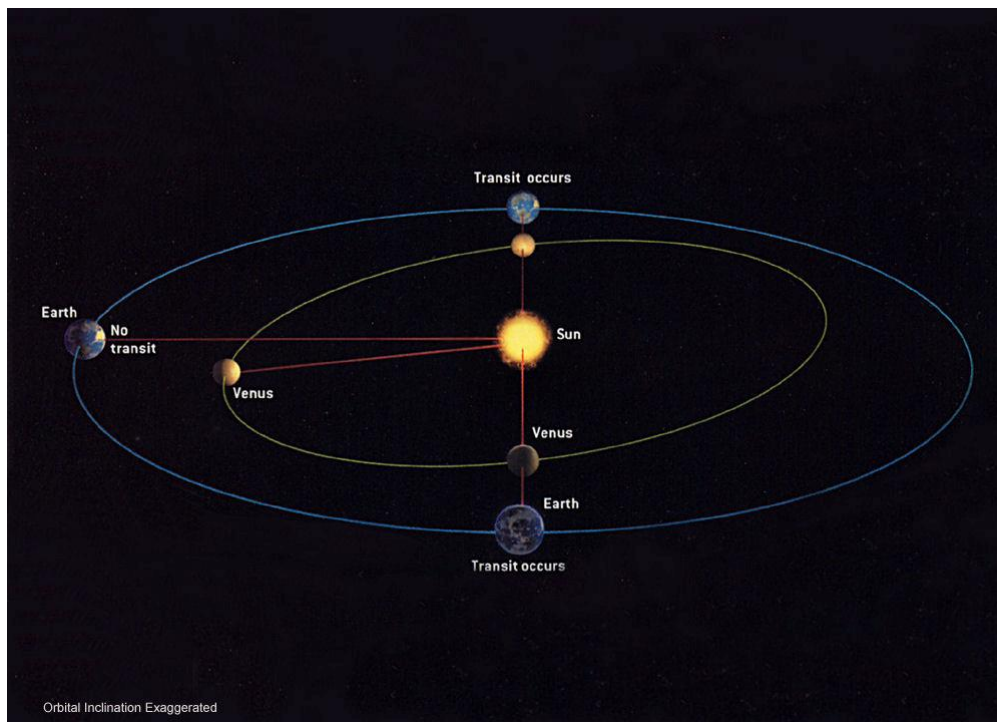
Zatmění Slunce na jaře roku 2012 probíhalo v kontextu s tzv. "tranzitem planety Venuše". Je třeba dodat, že k analogickému tranzitu došlo i dne 8. června roku 2004. Venuše je druhou planetou

směrem od Slunce. Naše planeta je pak třetí v pořadí. Orbitální dráhy Venuše a Země kolem Slunce jsou vzájemně v mírném sklonu, který odpovídá 3,39 stupňům. Tento malý náklon způsobuje, že Venuše z pohledu pozorovatele prochází skrze sluneční disk buď mírně v jeho horní části nebo naopak v jeho spodní části (viz obr. níže).

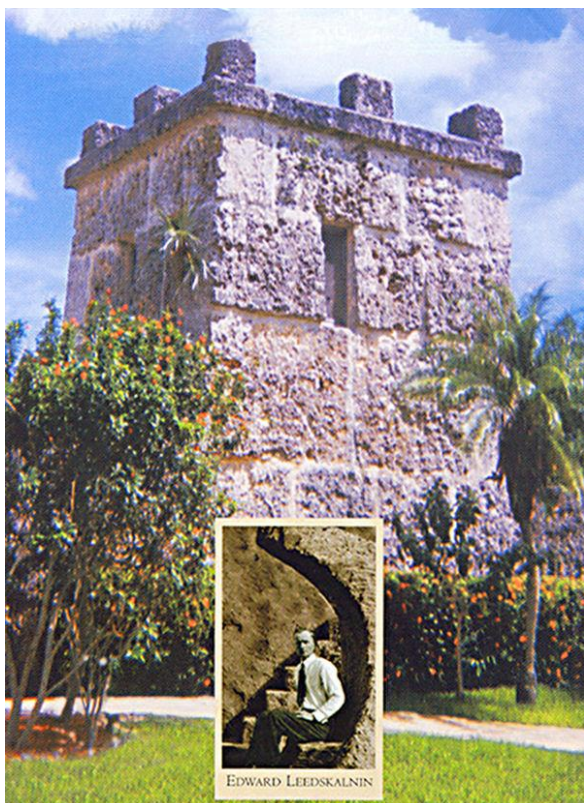

Nicméně existují dvě velmi vzácné situace, které jsou od sebe odděleny délkou osmi let s průměrným intervalem 113 roků, kdy jsou dráhy obou planet současně synchronizovány v jednom ze dvou "tranzitních uzlů". V takové případě se Venuše projevuje jako malá černá tečka, která se pohybuje po dobu několika hodin na pozadí žhnoucího slunečního disku. A právě tomuto procesu se říká "tranzit".

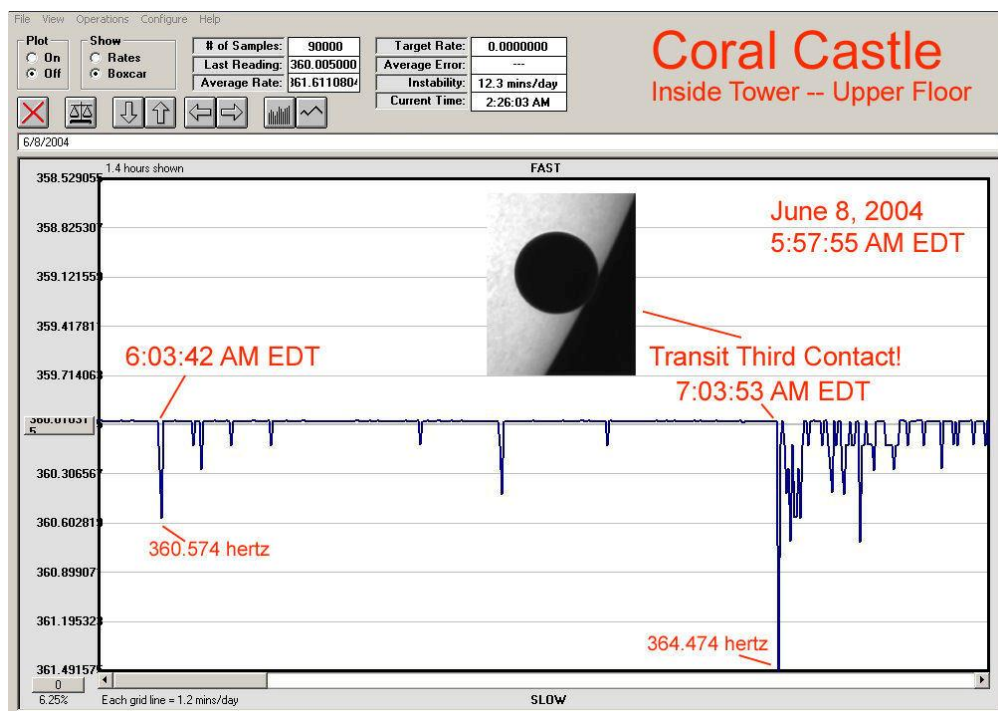
K první takové situaci v tomto století došlo v roce 2004, k druhé a zároveň poslední došlo v polovině roku 2012. V průběhu tranzitu Venuše v roce 2004 jsme byli schopni umístit náš "Acutron" do středu obdivuhodné vápencové památky, která se jmenuje "Coral Castle" (viz obr. níže). Tento komplex byl vybudován lotyšským přistěhovalcem, který se jmenoval Leedskalnin a který tvrdil, že celý komplex vybudoval bez cizí pomoci a to prostřednictvím tajných vědomostí, které byly využity ve starověku například při stavbě pyramid.

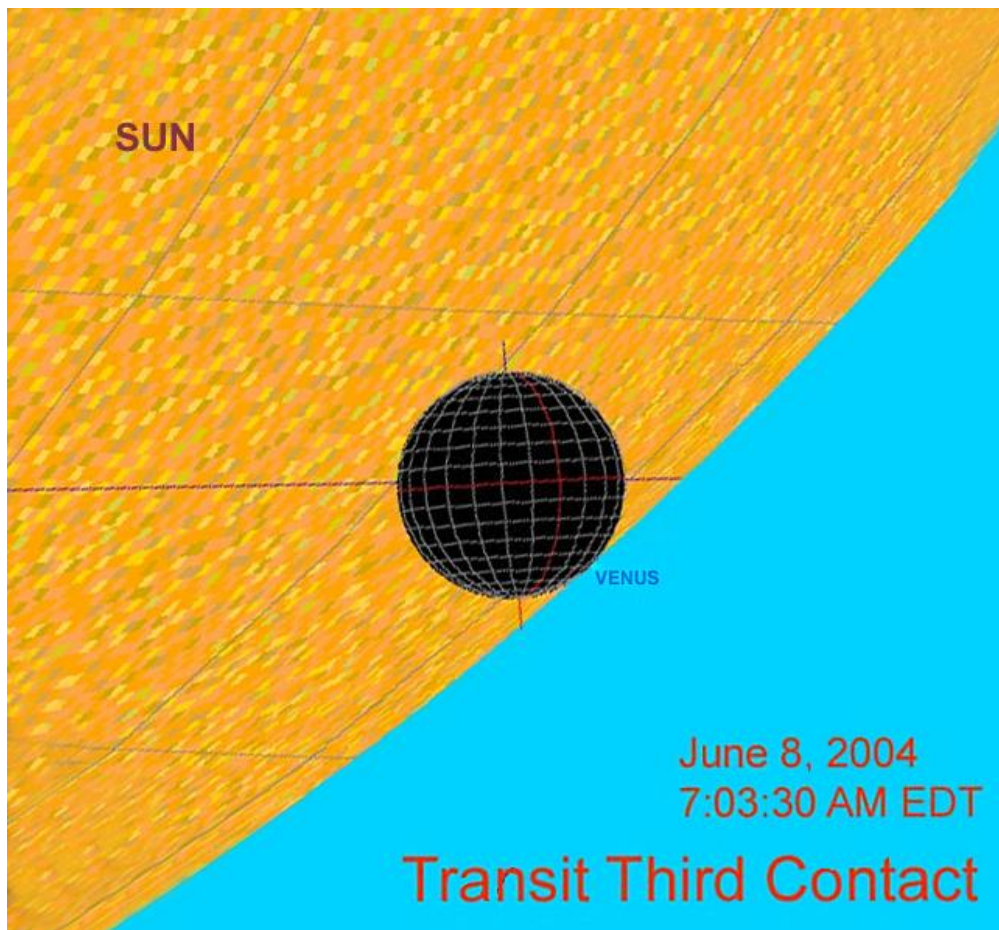

"Coral Castle" jsme si vybrali pro náš "Accutronový test" ze dvou hlavních důvodů. Jednak jsme si nemohli dovolit odjet do Egypta a provést měření přímo fyzicky uvnitř pyramidového pole a také jednak proto, že materiál, který Leedskalnin použil pro výstavbu tisícitunové památky, je "oolitický vápenec", který se nachází ve formě podloží pod větší částí Floridy a my jsme zjistili, že tento materiál disponuje zvláštní schopností umožňující zesilovat torzní účinky. Později jsme velmi podobné účinky zjistili i u mnohem větších vápencových bloků, ze kterých byla postavena například Cheopsova pyramida. Hlavní minerální složkou vápence a to jak na Floridě, tak i v Gíze je "uhličitan vápenatý". A právě u něho během speciálních testů již dr. Kozyrev zjistil velmi aktivní torzní účinky.

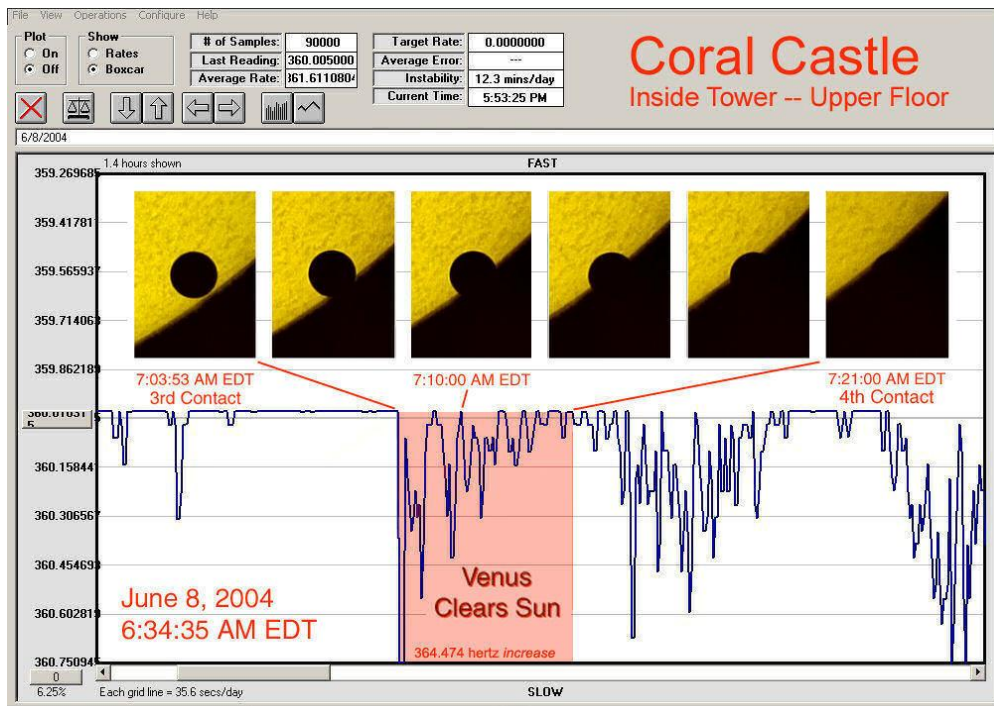

Zaznamenaná výstupní data technologie "Accutron" během několika hodinového přechodu Venuše v roce 2004 potvrdila naše předpovědi (viz obr. níže). Tento graf prezentuje posledních 90 minut tranzitu Venuše v roce 2004. Ovšem nejvíce zajímavý je okamžik "třetího kontaktu", kdy se Venuše dotkla konce slunečního disku. V tomto okamžiku dochází ke skokovému nárůstu frekvence. Na prezentovaném diagramu je tato skutečnost velmi dobře patrná.

Lze říci, že již v roce 2004 se nám podařilo díky vylepšenému technologickému odkazu dr. Bruce dePalmy prokázat existenci torzního procesu, který se v našem případě odehrával ve zcela konkrétním okamžiku mezi Zemí, Venuší a Sluncem. Zároveň nám bylo zřejmé, že jsme se dotkli doposud málo probádané oblasti hyperdimenzionální fyziky. Níže uvedená obrazová simulace zachycuje okamžik "třetího kontaktu". Pověšměte si, jak je koncipována rotující osa Venuše (červené linie) ve vztahu k ose otáčení Slunce (viz obr. níže).

Podrobnější výstup měření toho, co se odehrávalo na konci tranzitu Venuše přes Slunce, je ještě výmluvnější (viz obr. níže). Výsledky, které byly zaznamenány technologií "Accutron" v roce 2004, se perfektně potvrdily i v roce 2012, kdy jsme měli možnost pracovat s ještě modernější verzí tohoto zařízení. Je zřejmé, že žijeme ve sluneční soustavě s hyperdimenzionálními parametry, a to se všemi důsledky, které z toho vyplývají. Navíc je možné, že se v blízké budoucnosti setkáme s novým oborem astrologie - "hyperdimenzionální astrologií", která bude zohledňovat v rámci specifických poloh planet a Slunce torzní vlivy na lidskou bytost a její život.

překlad: alhambra

zdroj: Matrix-2001.cz